

Нагострені леза

Наталка Ліщинська

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Номер два мільярди сімнадцятий

Як ця робота мене затрабила! Дві інші мені подобаються, але третя... Та ясно, що можна від неї відмовитися — такі поради і я можу роздавати! Але з рейтингом не жартують! У мене він високий саме через цю роботу.

Серед сімнадцяти з хвостиком мільярдів особистостей, які живуть у вірті, я надійно заякорилася в першій трійці. Ці три мільярди щасливчиків мають усе. Перебільшую? Гаразд, не все, однак багато. Для більшості віртуальних особистостей, віртосів, три верхні мільярди є недосяжною мрією.

А я тут живу тому, що працюю оператором органічного тіла. І хай як мене траблить від паскудної роботи, та відмовлятися від неї не збираюся. Бо добре знаю, що станеться, щойно наважуся послати її під три чорти.

От що сталося з моїми батьками? Всі четверо були невдахами. Ці віртоси ніколи не зазнали чудового життя у першій трійці. Лише одному з них майже вдалося видряпатися сюди. Він старався щосили. Тільки ледь-ледь не встигав наздогнати е-прогрес. Врешті не витримав, здався і стрімко покотився донизу, аж поки не опинився в хвості рейтингу. Троє інших батьків навіть не намагалися піднятися.

Тож увесь квартет лузерів був приречений на деконструкцію, а вже з їхніх частин постала я. Нічого нового. Адже майже всі віртоси складені з тих невдах, які скотилися до найнижчих місць у рейтингу та більше не приносили користі. Безпорадні й безглузді гальма е-прогресу. Від них жодної вигоди. Вони здатні тільки споживати ресурси вірти. На соціалці їх тримають іще якийсь час, а проте мало хто використовує останній шанс. Майже нікому з них не вдається уникнути розбирання. Колись деякі з лузерів могли боротися, та перегоріли.

У мене від кожного з чотирьох всього потроху. Штучний інтелект вірти добирає батьків, керуючись потребами е-спільноти. І про те, що в доборі штучний інтелект вірти не помиляється, свідчить той факт, що я, складена з частин чотирьох лузерів, є напрочуд успішною віртос, виконую три суспільно важливих роботи. Тому зараз мій номер два мільярди сімнадцятий. Я в трійці райнету. Я збіса високо видерлася.

Ну, вірта швидко змінюється. Хтозна, чи в майбутньому я залишуся настільки ж корисною, як зараз. Все може статися. Тільки мені ще не хочеться в сховище, в якому зберігають рештки невдах, що залишилися після деконструкції.

Як я стала оператором тіла? Та мене ж і склав ШІВ для такої роботи. Штучний інтелект вірти завжди знає, якого профілю особистостей бракне, а операторів не вистачає. Щойно в сховищі з'явилися підходящі батьки, ШІВ одразу використав нагоду скласти мене для операторської роботи.

Навіщо мені ще дві роботи? Бо вони мені подобаються. Факт: креаторів ігор, мисливців за ідеями так багато, що заробити пристойні бали важко. Але хіба найвища мета райнету не в тому, аби віртоси були щасливими? Якщо вже я складена ШІВом так, що мушу виконувати нелюбу роботу оператора тіла, то теж маю право на заняття, які приносять задоволення. Кожному з нас гарантоване право на щастя. Врешті, що більше користі приносиш, то й матимеш більше часу для того, що дарує тобі радість. От і я на власний розсуд розпоряджаюся тридцятьма відсотками свого часу. Тридцять! А це не десять, як у середняків, і вже ж не два, як в останніх номерів вірти.

До речі, це була моя ідея про агори для дискусій та обміну думками. Рахунок тоді поповнився на тисячу балів! Отже, я вмію вполювати вдалу ідею. Згода, таке трапляється нечасто... Саме тому й доводиться триматися за операторську працю.

Знаю, що хтось позаздрить мені саме через цю роботу. Будуть і такі, які здивуються, що я її, доволі рідкісну, дуже важливу, високо платну, не люблю. Та ці мудрагелі ніколи не втілювалися.

Але чому б не дати бодай поверхове уявлення про те, яким є втілене існування в пеклі?

Коли я влізаю в органічну оболонку, то зосереджуюся, стаю дуже обережною, намагаючись уникати помилок. До тіла треба звикнути. В цього органічного одоробла стільки обмежень! І жодним не варто нехтувати. Пригадую, як вперше залізла в тіло й одразу припустилася елементарної помилки. Трабли! Зустріч пальця зі стіною страшенно болюча... Інтенсивність болю така, така... та нема у нас з чим це порівняти!

Віртуальна стіна і реальна стіна — це зовсім різні стіни. Проходячи крізь віртуальну в платіжну систему, ви ознайомитеся із інструкцією, вам заблокують певні можливості, вас перевірять і допустять лише до власної комірки, а реальний мур є нездоланною перешкодою, яку не намовлять до співпраці жодні коди доступу. Це тверда субстанція!

І не питайте мене, навіщо втіленим ці стіни, пощо вони їх ставлять всюди! Можете ознайомитися, ось тут є детальні пояснення функціоналу стін для втілених.

Я кидаю нирцям у мою історію нитку до другого розділу інструкції оператора тіл. Якщо спробують розібратися, наскільки визначальними є перешкоди у втілених, то дуже здивуються. А ще зрадіють, що їм пощастило жити у вільному раю вірти, а не в пеклі обмежень реалу.

А тоді, коли я вперше втілилася, то зламала пальця на правиці, одній із кінцівок-маніпуляторів у втілених. Адже я просто не уявляла, з якою силою тицьнути в тверду матеріальну поверхню. І якби мене інструктор не висмикнув із тіла, то я точно накоїла би ще чимало дурниць. Бо біль такий... Сльози течуть з очей, з рота

виривається крик, а біль не дає думати тверезо. Та він взагалі не дозволяє думати, затьмарюючи геть усе.

Три роки, аж три роки реального часу я навчалася керувати цією жахливо вибагливою біологічною машиною! Звичайно, все почалося з теоретичних знань. Потім надійшла черга тренувань на тілосимуляторі. Перш ніж потрапити в справжнє тіло, я шістдесят годин провела в тренажері.

Серед операторів популярна примовка: «Одна година в тілі значить більше, ніж тисяча на симуляторі». Трабли, як же точно! На симуляторі не відчуєш того, що в органічній оболонці. Та й хто вбудовував би в тренажер біль? Якби ця функція працювала б у тілосимуляторі, то загін операторів налічував би нуль віртосів, а не понад тридцять тисяч.

Біль — запобіжник необережного поводження з тілом. Він жахливий, а тому ефективний. Скажений. Безжальний. Познайомившись із болем, ти прагнеш уникати його. За будь-яку ціну! Кожен оператор щосили намагається звести зустрічі з болем до мінімуму. Однак іще жодному це не вдалося на сто відсотків.

Поступово я навчилася обходитися із тілом обережно. Біль — переконливий учитель, що навчає дуже швидко, окреслюючи межі, за які не варто потикатися. А ще інструктор хороший був. Живе, до речі, на Небі, а його рівень володіння тілом ідеальний, бо він — колишній втілений, а не конструктор. Ну, і я виявилася здібною до операторської роботи.

Коли залазиш в біологічний апарат, який вивели з анабіозу, то його треба спершу погодувати. Тіло голодне, енергія в ньому береться з їжі, а в анабіоз його поклали, повністю вичистивши від решток їжі.

Органічна машина страшенно вимоглива до технічного обслуговування. Треба запхнути в спеціальний отвір — рот — різну органіку. Так, огидно... Але є значно гірші вимоги до експлуатації

цієї біологічної машини, на виготовлення якої еволюція в лабораторії планети витратила мільярди років, постійно знищуючи невдалі зразки вигадливими експериментами-кризами, залишаючи рідкісні вдалі розмножуватися.

Слід сказати: те, що в неї вийшло, в мене особисто ніякого захвату не викликає. Стільки зусиль, часу згаяно — і ось у результаті смертна органічна оболонка з такими обмеженнями, що легше визначити, чого вона не може, ніж те, на що здатна. А коли вже й знайдеться її якесь вміння, наприклад, рух, то це напрочуд повільне пересування тіла в просторі можливе тільки за умови постійного надходження енергії від їжі.

На завдання у світ втілених можна вирушати лише тоді, коли голод на кілька годин подолано.

В окулярах, що зв'язують мене з віртую, миттю загоряється і блимає червоним повідомлення. Ах ти ж... Геть забула, трабли! Ще треба влити в рот рідину. Воду. Добре, що ШІВ нагадав. Згодом треба буде злити перероблену рідину через інший отвір — урерту. І тих отворів у тілі багато. Анальний... ну, краще промовчу. От скажіть мені: хто вигадав цю біологічну диво-машину настільки зручною, га?! Мій інструктор на це питання розреготався і відповів — бог. Бог... Ясно, що я поцікавилася, хто це. І вам раджу порозважатися давніми уявленнями втілених про їхнього творця чи творців. Дуже різноманітні в них версії... Втілені такі вигадники! Можете ще поцікавитися словом «релігія», не лише тільки «бог». А ще я створила гру з богами, то ласкаво прошу відвідати мій профіль і пограти в «Олімпійців»!

(В «Історіях» дозволені дві рекламні вставки, то чом би не скористатися нагодою популяризувати власну гру, створення якої коштувало мені неабияких зусиль?).

Так-от... Винахідника біологічної машини, якби саме бог був винахідцем створення тіла, вартувало би запроторити в цю

мерзенну оболонку для особистості. І довго не випускати з органічної машини. А хай насолодився би власним винаходом сповна! Між іншим, в деяких релігіях боги втілювалися, приходили в реал. З того нічого доброго, зазвичай, не виходило. Біль, нескінченні обмеження та страждання — це щоденність органічного життя, тому в тілі навіть всесильному богіві непереливки.

Тож і не дивуйтеся моїй нелюбові до операторської роботи.

Для завдання я завжди обираю біологічну оболонку з певними параметрами. Не громіздку. Незношену ще, тобто, не стару. Із натренованими м'язами. Рефлекси у реалі важливі, тому спортивна підготовка тіла геть не зайва. Та й уміння рухатися швидко — трабли! для реального світу швидко, бо смішно порівнювати жахливо повільний рух тіла з доступною нам швидкістю у райнеті — без перевантаження дихального апарату, м'язів і кісток також виручає. З тілом стільки обмежень, що створювати собі зайві труднощі керуванням великою неповороткою тушею я не прагну.

Проте більшість операторів навмисне обирає важкі м'язисті тіла. Мовляв, з такими безпечніше. Раз і я спробувала. Трабли! Довелося накидати в це велике незграбне одоробло значно більше їжі. Ви знали б, як це огидно... Я не витримала, спрацював рефлекс, я виблювала... тобто викинула з тіла те, що запхала в рот. Бридота!

А займало громіздке тіло стільки простору, що постійно щось перекидало, зачіпало, розбивало. Рухалася завелика біологічна машина з грацією важкого танка типу «Слон» в грі «Остання битва». Проте, не оснащена бронею, сама ж потерпала від зіткнення з перешкодами в пеклі суцільних завад і обмежень — у реальному світі втілених.

Реал — украй жорстокий. Колись я ніяк не могла второпати, навіщо ШІВові здалося формувати загін операторів. Чому треба засилати віртосів у матеріальний світ для супроводу до анабіозного центру людини, що попросилася до вірти? Хай би приходила сама!

Що такого складного в тому, щоб втіленому піти у найближчий центр перенесення?

Але все складніше, ніж можна собі уявити нам тут, у вільному райнеті... Відомо, що між віртую і реалом існує угода, в якій прописане право втілених перенестися у вірту. Тільки-от реальний світ з величезною нехиттю виконує міжсвітовий договір. Виявляється, що був період, коли охочі забратися з матеріального пекла ніяк не могли дістатися до анабіозної капсули. Їм ставили стільки бюрократичних перепон, а до найбільш упертих узагалі застосовували насилля — перед входом до центру перенесення ловили, присипляли, відправляли надовго в психіатричні лікарні.

Так що прописане в міжсвітовій угоді право на переміщення до вірти тоді не вдавалося реалізувати восьмидесяти двом відсоткам бідолах, які намагалися втекти з реалу. Крім того, люди, що ненавиділи вірту, скоювали терористичні акти, нападаючи на анабіозні центри, знищуючи обладнання в них. Уявіть собі, що вони не цуралися навіть геть уже радикальної підлості — спалення сотень тисяч тіл в анабіозі, хоча начебто саме про тілесне життя їм і йшлося... Бувало, що смертники-терористи подавалися за таких, які хочуть утекти з реалу, а самі проносили на собі вибухівку до анабіозних сховищ. Вірта відбудовувала знищені центри, звісно ж. Але слід було вирішити проблему.

ШІВ знайшов рішення. По-перше, ШІВ скоротив кількість анабіозних центрів із сорока тисяч усього до п'яти, по одному на кожен замешканий людсьми континент. І всі п'ять центрів, що містяться на півкілометровій глибині, є найкраще захищеними від атак об'єктами на Землі. Щойно ШІВ успішно завершив першу частину плану, укрупнивши анабіозні сховища і зробивши їх неприступними фортецями, то на Землю стали приходити ангели райнету. Оператор тіла відтоді забирає кожного втіленого, що подав заявку на життя у вірті, супроводжуючи його до анабіозного центру

і відправляючи щасливчика в райнет.

• • •

Далі — у повній книжці «Нагострені леза».
nashaknyga.com.ua